

StOKpaardje

*Donateursblad van Stichting 't Oude Kinderboek
jaargang 3, nummer 4, 2007
verschijnt 4x per jaar*

Colofon

Stichting 't Oude
Kinderboek
Laarstraat 31
7201 CB Zutphen
0575-545117
oudekinderboek@hetnet.nl
di t/m vrij 13.00-17.00
www.stichtingoudekinderboek.nl
issn 1873-9474

Redactie

Janneke van der Veer
Lot van den Akker
Pien Pon
Reint Jan Terbijhe

Comité van Aanbeveling

Bennie Jolink
Nannie Kuiper
Marieke Schriks
Jan Terlouw

Wordt u donateur?

Dan krijgt u:

- *ontvangstbevestiging
- *donateursblad
- *gratis kopersservice
- *eindejaarsattentie

Doelstelling:

Het verzamelen, bewaren
en ter inzage geven van in
principe niet recent
verschenen kinder- en
jeugdliteratuur, in het
bijzonder uit het
Nederlandse taalgebied.

VAN HET BESTUUR

Na de hectische dagen rond de presentatie van *Van Arendsoog en Joop ter Heul* is de rust weer teruggekeerd binnen StOK. De verkoop van het boek verloopt, zowel via StOK als landelijk via de boekhandel, naar tevredenheid. De mediabelangstelling naar aanleiding van de presentatie en een vermelding over StOK in de *Libelle* hebben voor veel (telefonische) contacten gezorgd. In dit StOKpaardje treft u o.a. een interview met Jan Terlouw aan, één van de leden van het Comité van Aanbeveling. Het donateursgeschenk 2007 voert u terug naar *De Zevensprong* van Tonke Dragt. Bestuur en medewerkers van StOK wensen u en de uwen fijne kerstdagen en een voorspoedig 2008 toe. Tot ziens in ons kinderboekenleenmuseum!

Reint Jan Terbijhe, voorzitter StOK.

'De nieuwe Kieviet'

'Wat was het toch allemachtig donker. Voetje voor voetje, met één hand tastend voor zich uit, zocht Michiel zijn weg over het verharde fietspad, dat naast het karrepad liep. In zijn andere hand droeg hij een katoenen tas, met twee flessen melk erin. "Nieuwe maan èn zwaar bewolkt", mompelde hij. "Hier moet de boerderij van Van Ommen zijn." Hij tuurde naar rechts, maar hoe hij zich ook inspande, hij zag niets. De volgende keer gá ik niet meer als ik de knijpkat niet mee krijg, dacht hij. Dan zorgt Erica maar, dat ze om half acht thuis is. 't Is geen doen zo.'

Wie kent niet het verhaal van Michiel die betrokken raakt bij het ondergrondse werk in de oorlogswinter van 1944/45? Het boek *Oorlogswinter* verscheen in 1972 en kan zo gesitueerd zijn in een typisch Gelders dorp aan de IJssel!

Maar dat laat Jan Terlouw in het midden tijdens het gesprek dat ik op een regenachtige zomerdag met hem had.

Jan Terlouw, wis- en natuurkundige, maar beter bekend als voorman van D'66 en de jarenlange Commissaris der Koningin in Gelderland. Wij kennen hem natuurlijk vooral als jeugdboekenschrijver. En hij is lid van het Comité van Aanbeveling van StOK.

Terlouw leerde in het gezin met vijf kinderen (twee broers en twee zussen) lezen van zijn één jaar oudere zusje. En omdat hij al kon lezen toen hij naar de lagere school moest, mocht hij meteen de eerste klas overslaan.

De bijzondere herinnering aan het eerste boek dat hij las - *De Baard van Daantje* van Leonard Roggeveen - betreft de sensatie van het lezen, de ontdekking 'dit is nu lezen'. Zijn eigen kinderen kregen bij hun eerste schoolbezoek dan ook de boodschap mee: hier ga je nu leren lezen en schrijven, hier krijg je de sleutel om de wereld te ontdekken.

Hij bezat maar een paar boeken zelf. Die kreeg je cadeau met je verjaardag of met Sinterklaas. De meeste boeken kwamen uit de schoolbibliotheek, waaruit je vanaf de derde klas een of twee boeken mocht lenen. Kieviet, Van de Hulst (*Peerke en zijn kameraden*), Jules Verne, Hector Malot (*Alleen op de wereld*) las en herlas hij. Er is niet één speciaal favoriet boek, want het mooiste of beste boek bestaat niet. Wel vindt Terlouw *Alleen op wereld* erg mooi, vanwege het tijdsbeeld dat het boek van Frankrijk geeft. Maar dat realiseer je je niet als kind, maar pas later als volwassene. In zijn nieuwste boek *Zoektocht naar Katoren* heeft een jongen ook een aapje dat 'jolin hartje' heet (red. Joli Coeur).

Of hij ook strips las? Niet echt, al herinnert hij zich wel *Bruintje Beer*.

Op latere leeftijd heeft hij alleen boeken van Jules Verne herlezen. Hierdoor erkent hij de waarde van het bewaren van oude kinderboeken zoals we dat bij StOK doen. De boeken maken deel uit van ons cultuurbezit. Het bewaren van de kinderboeken draagt bij aan het historisch besef. Maar daarnaast is natuurlijk de nostalgie een belangrijke reden voor het bestaansrecht van StOK.

Lezers vertellen hem regelmatig dat *Koning van Katoren* hun lievelingsboek is en dat zij er bijzondere herinneringen aan hebben. Terlouw realiseert zich dat hij voor die mensen hetzelfde betekent als Kieviet voor hem. Mensen herlezen hun boeken graag om nog eens dicht bij de hoofdpersoon te kunnen zijn.

Las u vroeger ook voor? Of verzong u zelf verhalen?

Terlouw heeft zijn kinderen vroeger nooit voorgelezen, maar vertelde verhalen na het eten. Na de afwas met het hele gezin luisteren naar de verhalen die hij vertelde over Oom Willibrord en Pjotr. Deze verhalen resulteerden later in boeken, al kreeg Stach in de vertelserie van *Koning van Katoren* wel 37 opdrachten in plaats van de zeven in het boek.

Hij vertelde ook verhalen om zijn kinderen een les of boodschap mee te geven. Verhalen vertellen in plaats van straffen. Denk er maar eens goed over na!

Of een verhaal waarin iets van de dagelijkse actualiteit was verwerkt. Bij ieder boek ging het eigenlijk om een thema dat zich aan hem opdrong, zoals het openhouden van de Oosterschelde (*Oosterschelde Windkracht 10*), werken aan thermonucleair onderzoek in Novosibirsk (*Pjotr*) of de kloof tussen rijk en arm (*De Kloof*).

Ook de intimiteit van verhalen vertellen of voorlezen vindt hij erg belangrijk. Ditzelfde gevoel ervaart Terlouw nu hij samen met zijn dochter Sanne boeken schrijft. Je bent dan schrijver en lezer/luisteraar tegelijk.

Terlouws kleinkinderen hebben allemaal grootvaders boeken gelezen en zijn erg trots op hem: 'Grootvader wil je mij een brief schrijven want ander geloven ze niet dat jij mijn grootvader bent.' Hij heeft hen eigenlijk nooit voorgelezen of verhalen verteld. Het zijn toch kinderen met een andere lees -en luistercultuur.

Als natuur- en wiskundige en politicus lag het niet in de lijn kinderboeken schrijver te worden, maar zijn vrouw vond dat hij toch eens iets met zijn verhalen moest doen. Hij schreef daarop een zestal Willibrord-verhalen en stuurde deze naar uitgeverij Van Holkema & Warendorf. Paul Biegel, die als adviseur bij de uitgeverij in dienst was, zei dat de verhalen goed waren, maar dat hij er een boek van moest maken en meteen nog een tweede boek moest schrijven (red. dit werd *Pjotr*), omdat de uitgever liever niet met onbekende auteur in zee ging die eenmalig iets had geschreven. *Pjotr* kwam als eerste uit, gevolgd door *Oom Willibrord*. *Oom Willibrord* is echter het eerste boek dat hij geschreven heeft.

Daarna schreef Terlouw *Koning van Katoren* maar dat werd bij Van Holkema & Warendorf afgewezen. Zijn vrouw raadde hem aan het bij een andere uitgever te proberen en zo is Terlouw bij Lemniscaat terecht gekomen.

Schrijven is nooit een hobby geweest van Jan Terlouw. Nee, het is keihard werken. Hij heeft nooit zin om eraan te beginnen, maar er moet op een gegeven moment een bepaald thema behandeld worden. Daarom is er ook een vervolg op *Koning van Katoren* gekomen. In *Zoektocht naar Katoren* zit een duidelijke boodschap: hoe komt het dat bijna iedereen die je ontmoet eigenlijk best aardig is en dat je weinig echte klieren tegen komt, terwijl men zich dan collectief zo idioot gedraagt? 'De boodschap die ik de jeugd zou willen meegeven is: verlies je kritische vermogen niet als je in een groep bent!'

GESCHENKBESPREKING door Janneke van der Veer

Johanna Reiss, *De schuilplaats*. Amsterdam, Em. Querido's Uitgeverij B.V., 1974

De schuilplaats van Johanna Reiss (* 1932) is een van de boeken uit de Gelderse collectie van Stichting 't Oude Kinderboek. Het boek hoort helemaal thuis in deze collectie: de schrijfster, wier echte naam Annie de Leeuw is, werd namelijk geboren in Winterswijk. Bovendien speelt het sterk autobiografische verhaal zich deels in Winterswijk af.

Johanna Reiss, die van joodse afkomst is, beschrijft in *De schuilplaats*, waarvan in 2005 nog een negende druk verscheen, de periode tussen 1938 en de bevrijding in 1945. In deze periode zat ze samen met haar oudere zus Sini enkele jaren ondergedoken bij opoe, Johan en Dientje Oosterveld in het Twentse dorpje Usselo.

Haar vader dook onder in Rotterdam. Haar oudste zus Rachel bleef nog lange tijd in Winterswijk om hun moeder, die ernstig ziek in het ziekenhuis lag, te voorzien van koosjere maaltijden. Na haar dood dook Rachel alsnog onder; ze was de laatste joodse vrouw die Winterswijk verliet.

Johanna Reiss heeft haar oorlogsherinneringen op een sobere manier verteld. Juist daardoor is het verhaal heel indringend. Duidelijk wordt hoe liefdevol de familie Oosterveld voor de meisjes zorgde, als waren het hun eigen dochters. De onderduikperiode gaat gepaard met vele momenten van angst, bijvoorbeeld als er huiszoeking wordt gedaan. De twee meisjes moeten zich dan in een ruimte achter een kast verbergen. Hun angst en ook die van de familie Oosterveld is voelbaar. Ook gevoelens van onzekerheid, opstandigheid en verving zijn treffend weergegeven. Slechts een keer komen de meisjes buiten in die jaren. Op een warme zomerdag brengt Johan ze met een kruiwagen naar een tarweveld. Ze zitten de hele dag in de zon, waarbij Annie zo erg verbrandt dat hulp van een arts noodzakelijk is.

Zowel Annie (ofwel Johanna Reiss) als haar vader en zussen overleefden de oorlog. Na de oorlog ging ze naar de kweekschool, waarna ze enkele jaren voor de klas stond. Vervolgens emigreerde ze naar de Verenigde

Staten, waar ze trouwde en twee dochters kreeg.

De schuilplaats verscheen oorspronkelijk in 1972 in het Amerikaans, onder de titel *The upstairs room*.

Johanna Reiss werd bij het schrijven geïnspireerd door haar dochters. 'De meisjes leefden daar in New York zo heerlijk vrij, dat ik op het idee kwam mijn leven, toen ik net zo oud was als zij, eens op papier te zetten', zei ze ooit in een interview.

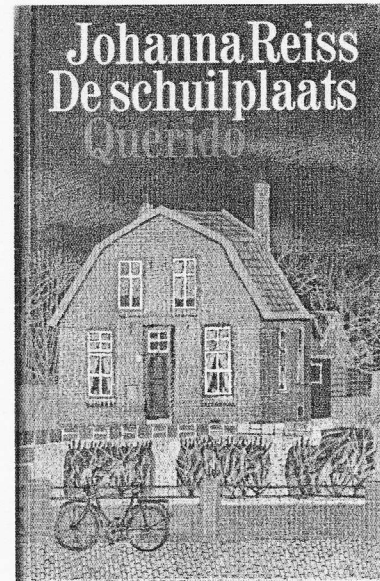
Het boek was een groot succes en werd in veel landen vertaald. De Nederlandse vertaling is verzorgd door Bob den Uyl. Bij het verschijnen van de Nederlandse editie in 1974 is een film gemaakt door Koos Postema

en Ellen Blazer. Hierin werd een ontmoeting vastgelegd tussen Sini en Annie en Johan en Dientje. Johan wilde toen niet dat de geheime bergplaats gefilmd zou worden: 'Je weet nooit hoe het nog te pas kan komen.'

Het succes van *De schuilplaats* blijkt niet alleen uit de vertalingen en herdrukken, maar ook uit de diverse bekroningen, waaronder de National Jewish Book Award.

Na de oorlog bleef het contact tussen de meisjes en de familie in Usselo bestaan. Het boek eindigt met een aangrijpend bezoek van Johanna Reiss en haar twee dochters aan de familie Oosterveld. Julie en Kathy zien daarbij de bergplaats in de kast en vragen hun moeder om er nog eens in te kruipen. 'Gehoorzaam liep ik naar de kasten liet me op mijn knieën zakken. Verder kwam ik niet. "Kijk, ze huilt", zeiden mijn dochters.'

De schuilplaats van Johanna Reiss, een boek om te lezen en te herlezen!

Omslag Bert Bouman, Amsterdam, Em. Querido's Uitgeverij B.V., 1974.

RECENTE SCHENKINGEN

C. Brouwer, *De zielverkooper van Bristol*, Rotterdam. J.M. Bredée, [1909].

Thérèse Hoven, *Arme Lou*. Utrecht, H. Honig, [1898].

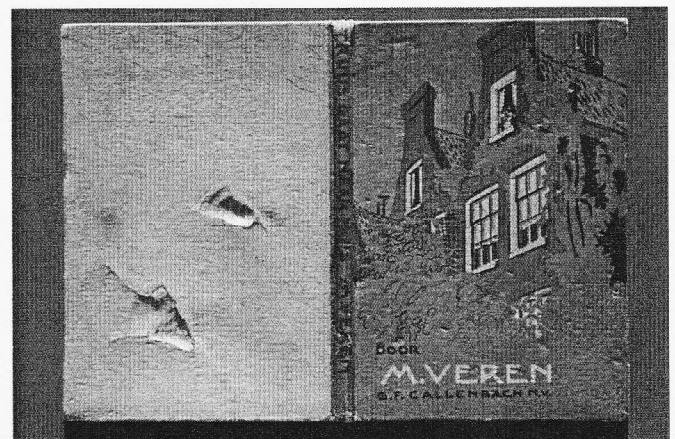
Marie Neve, *Helen's kleintjes of de liefste kinderen der wereld*. Haarlem, De Erven F. Bohn, tweede, geïllustreerde uitgaaf, [1883].

J. de Liefde, *De zwarte ziel en de blanke huid*. Rotterdam, J.M. Bredée's Boekhandel en Uitgevers-Mij., vijfde druk, [circa 1912].

Hans de la Rive Box, *Het leven in*. Helmond, Helmond, Uitgeverij Helmond, [circa 1932].

BIJZONDERE SCHENKING

'Truus gaat naar huis' door M. Veren, Callenbach Nijkerk. Geschonken door mevrouw Siegers-Eggink. Dit kinderboek met granaatinslagen was van haar zusjes die zijn omgekomen bij de luchtaanval op Zutphen in 1943. Door StOK is het wederom geschonken aan het Achterhoeks Museum 1940-1945 in Hengelo (Gld.).

GESCHREVEN IN BOEKEN..., deel 2

"Voor Dirkje Schenk

Herinnering aan de jaren, doorgebracht aan de Vrouwenarbeidschool te Enkhuizen.

Aangeboden door het bestuur, den 30 April 1929.

Voorzitter, directrice en secretaris."

Dirkje kreeg hiervoor: *Zoek van alle dingen de zonzijde*

"5-10 mei 1940 12 mei 1945"

"Ter herinnering aan de Vrede. Het einde des oorlogs medegemaakt te WEESP.

Van je ouders"

Opdracht in *De wedstrijd over den oceaan*.

In *Hoe Truus overwon is geschreven*.

"Dit boek is van mij

wie het steelt is een dief

wie het vindt brengt het vlug

naar Spoorsingel 89 terug.

Kerstfeest 1931"

"Dit boek was van Jan Schelhaas (geb. 11-6-1928) Hooilandseweg 384 (Geref.pastorie)

Roodeschool, hem Uithuizermeeden."

"Dit boek gekregen van zijn moeder in 1946"

In een paar andere boeken kwam ik de naam "Tineke Schelhaas" tegen, kennelijk een zusje van bovengenoemde Jan met een aantekening waaruit valt op te maken dat de bezitster van het boek de dochter is van een Gereformeerd predikant uit Roodeschool (gem Uithuizermeeden).

Ze vermeldt zelfs dat haar vader van 1929-1950 predikant was in Roodeschool.

Kennelijk was het in pastorieën indertijd geen vetpot gezien het feit dat ze steeds in haar

boeken vermeldt: "Dit boek is van T.J. (Tineke) Schelhaas geb. 10-9-1926 of van haar zuster

Jetty (geb. 10-1-1925)." Ze moesten dus samen met één boek doen. Jan had blijkbaar geen broer met wie hij zijn boek moest delen.

Het boek *'s Levens Lentetijd* van Dora Musbach werd ooit cadeau gedaan "Ter herinnering aan het 12½-jarig bestaan van Koloniehuis Commissie der Ancient Order of Foresters" op 24 mei 1937. Er staat een tekeningetje bij van het koloniehuis ergens aan zee.

In *Arie van den dominee* van J. Smelik staat het volgende merkwaardige gedicht:

Arie

Zeg Arie is dit boek nu goed

Of heb je liever een groot stuk snoep?

En jongen, als je nu de titel ziet

Dan is 't zoo, is 't niet?

Want als jij zegt van mij wat ik ben

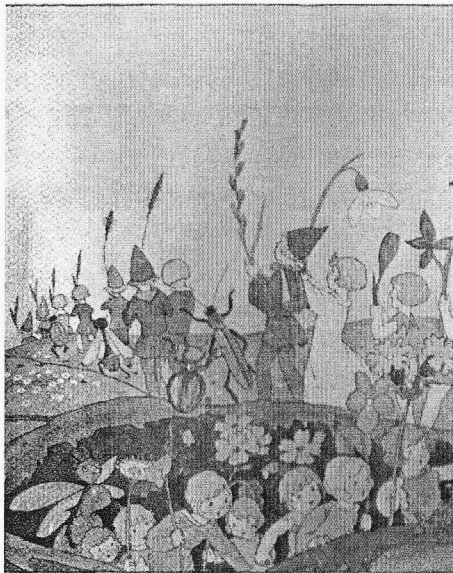
Dan is 't zoo dat jij Arie van die moeder kent.

Liet Hoytink

BOEKVERGELIJKING

Toen van de zomer een lener ons naar het boek *De wortelkindertjes* vroeg, omdat haar vader het daar altijd over had, wisten we niet welk boek mee te geven; het oude boek, met versjes van en geïllustreerd door Alfred Listal, of de nieuwe versie, met plaatjes van Freddie Langeler, overigens zonder enkele vermelding van de schrijver met dezelfde tekst. We gaven ze allebei mee. Het is een mooi verhaal, over de wortelkindertjes die 's winters de natuur voorbereiden op de lente. Ze naaien nieuwe jurkjes voor de bloemen en schilderen de kevers en torretjes opnieuw op. Dan komen ze uit de aarde met elk hun eigen bloem. Elk wortelkindje heeft een jurkje aan in de kleur van de eigen bloem. Als kind was het heerlijk om te kijken of dat wel klopte. In de herfst kruipen ze weer in de aarde om te gaan slapen.

Tot onze verbazing bedoelde de vader van onze lener het nieuwere boek! Jammer voor hem! Hoewel de figuurtjes van Freddie Langeler wat speelser zijn dan die van Listal en het Moedertje een stuk schattiger, missen de torren en kevers elke identiteit! Zag je bij Listal glimwormpjes om de ondergrondse verblijfplaats van de wortelkindertjes te verlichten en ijverige mieren wol opwinden en het naaiwerk controleren, bij Langeler zijn torren torren en verder niets. Op de volgende bladzijde onderscheiden we bij Listal een meikever, een vliegend hert, een boktor, een loopkever, een watertor, een paar engerlingen en natuurlijk het lieveheersbeestje. De laatste is de enige die bij Langeler herkenbaar in beeld is gebleven. De laatste illustraties van Listal hebben een prachtige Jugendstil vormgeving, die het boek heerlijk dateren.

De mooiste bloemenkinderen zijn natuurlijk die van Cicely Mary Barker, die gedetailleerde bloemenelfjes tekende van bijna alle bloemen die je kunt bedenken. Ze maakte een alfabet, bloemenkinderen van de lente, zomer, herfst, bomen, wegwant en de tuin. (De jongenselfjes hebben puntoortjes!) De versjes erbij zijn (zeer) vrij vertaald door Nannie Kuiper. Heel pijnlijk steekt daarbij het *Bloemenalfabet met versjes en platen* door Reinie Venema af. Ook hier zijn bloemenkindertjes getekend, maar waar bij Barker de elfjes echte karakterfiguurtjes zijn, zijn hier de poppetjes vaak kleine engerds.

Ook Ida Bohatta Morpurgo heeft bloemenkindertjes getekend in *Mijn tuintje*. Hier hebben de bloemenkindertjes wat meer karakter, maar zijn de bijgemaakte versjes van To Hölscher dermate godvruchtig dat ze mijns inziens nu bijna niet te verteren zijn.

Elsa Beskow, van *Hansje in het Bessenland* met die schattige rode en blauwe bosbessenkindertjes, maakte *Kleine Koen in de tuin*, waarin de bloemenkinderen levensgrote groente en fruitkinderen zijn en daardoor misschien wat minder aaibaar.

Ten leste hebben we nog de bloemensprookjes van Ernst Kreidolf, evenals alle eerder genoemde boeken daterend uit de jaren twintig van de vorige eeuw. In dit boek komt een heel bloemenvolk voor, met ooms, tantes, ridders en edelvrouwen, allemaal gestoken in bloemenkleren, maar zeker niet lieflijk. Vrouw Distel stuurt de bijen op het ondeugende klaverventje af om hem voor straf te steken en de ridders Meidoorn en Sleedoorn zullen een kind eerder nachtmerries dan mooie dromen bezorgen. Het is jammer dat bij de restauratie van dit boek de bladzijden in de verkeerde volgorde zijn gebonden.

HET WINTERBOEK VAN MARGRIET

Welke vijftiger, zestiger kent niet het Margriet Winterboek, verschenen tussen 1939 en 1988 bij Uitgeverij De Geïllustreerde Pers (GP). Boeken met spannende verhalen, puzzels, goocheltrucs en juweeltjes van omslagen en illustraties. Kinderen waren er destijds uren zoet.

Je zou kunnen zeggen: als je een Winterboek kent, dan ken je ze allemaal. Het concept is steeds hetzelfde, maar het verveelt nooit. Voeg een aantal spannende verhalen, toneelstukjes, versjes, goocheltrucs, strips, sprookjes, puzzels, spelletjes, raadsels en kleurplaten samen met mooie illustraties en je hebt een prachtig geheel. De gekartonneerde voor- en achterplaten zien er zeer aantrekkelijk uit en werden verzorgd door bekende tekenaars als Jan en Peter Lutz, Eppo Doeve, Piet Marée en later Fiep Westendorp, Jan Wesseling en Elly Zevenhuizen. In de beginjaren was er nog geen sprake van meerdere auteurs, er was een samensteller en er waren enkele tekenaars.

In de eerste uitgaven van het Winterboek worden zelfs geen samenstellers vermeld, maar in het Winterboek van 1939 komen al wel de initialen T.H. voor. Vanaf 1946 tot en met 1972 is Ton Hulsebosch de samensteller. Hij schreef en vertaalde ook zelf veel verhalen. Het Winterboek werd wel zijn privé-project genoemd, een klus die hij naast zijn redactionele werkzaamheden bij de GP als hobby "er bij deed". Vroege tekenaars waren o.a. Jan Lutz, Piet Marée, Tijs Dorenbosch en F. Wijnand. In de jaren zestig en zeventig lijkt het alsof heel schrijvend Nederland plezier beleeft aan het Winterboek. Enkele namen: Albert Baantjer, Mies Bouhuys, Wim Meuldijk, Paul Biegel, Annie M.G. Schmidt, Lea Smulders. In 1970 is Jonneke Krans samensteller van het Winterboek en vanaf 1971 tot en met 1975 Ciny Peppelenbosch-Macranders.

De verhalen in de eerste Winterboeken spelen zich vaak af in een Engelse of koloniale sfeer. Dat is niet zo verwonderlijk, want de Winterboeken van De Geïllustreerde Pers vinden hun oorsprong in Engeland. Daar werden al vanaf het begin van de vorige eeuw de zogenaamde *annuals* voor kinderen uitgegeven. Deze boeken waren rijk geïllustreerd en bestonden merendeels uit "laughs and thrills, mystery and adventures, practical advices and

fantasy". Ze werden meestal tegen Kersttijd uitgegeven en er zijn er tientallen van. Bekende *annuals* zijn bijvoorbeeld de Tiger Tim's Annual, Mrs. Hippo Annual, Playbox en de Buck Jones Annual. Deze werden uitgegeven door de Amalgamated Press, Fleetway House, Farrington Street London en werden vanuit Londen naar andere uitgeverijen, zoals de GP, gestuurd. Veel van het werk van deze *annuals* komt terug in de vroegste uitgaven van de Winterboeken. Dit verklaart de tijdloze en Victoriaanse sfeer die de eerste Winterboeken zo kenmerkend en charmant maakt. Pas in de jaren zestig krijgt het Winterboek een echt Nederlands gezicht.

Naast het Winterboek is nog een serie jeugdboeken uitgegeven door Margriet, namelijk de Vakantieboeken (1953-1963). Deze boeken zijn groter en dikker, terwijl de mooie omslagen en strips ontbreken. Op schrijversgebied zijn ze meer internationaal georiënteerd, maar verder is de opzet identiek aan die van de Winterboeken: het op speelse wijze aanbieden van verantwoorde literatuur aan de jeugd.

Het Vakantieboek werd samengesteld aan de hand van aanbevelingen in de jeugdboekengids "De Kleine Vuurtoren". Deze jeugdboekengids verscheen onder auspiciën van de Commissie voor de Propaganda van het Nederlandse Boek te Amsterdam. Het Vakantieboek is tegenwoordig met name in trek bij Kresse- en Mazure-liefhebbers. Georges Mazure en Nans van Leeuwen werkten elk jaar mee aan het boek, evenals de schrijver Maurits Mok. Het Zomerboek ten slotte was maar een kort leven beschoren. Het verscheen eenmalig in 1963 onder redactie van Ton Hulsebosch en is daarna geruisloos van het toneel verdwenen.

Voor wie meer wil zien over de Winterboeken van Margriet: de complete serie Winter- en Vakantieboeken is samen met de schaatsboekencollectie van Max Dohle tot en met 17 februari 2008 tentoongesteld in het Museum van de Twintigste Eeuw te Hoorn.

U bent van harte welkom, ook op de websites www.winterboeken.nl en www.krabbelbaan.nl

ZOEK HET BOEK

Weet u uit welk boek het onderstaande fragment komt? Degenen die het antwoord weten, maken kans op een boek naar keuze uit het verkoopassortiment.

Ze hadden een goed leven, en heel veel pret. Maar eens op een nacht werden ze verschrikt wakker, doordat vader en moeder hen beiden, en ook beide kleintjes, midden in hun slaap oppakten, en, bij de buitenste omheining van de kraal gekomen, hen alle vier tracteerden op een vreselijk pak slaag.

Foei, wat schreeuwden die arme stakkers! Ze begrepen er niets van! Wat hadden ze toch voor kwaad gedaan?

Door hun vreselijk schreeuwen en huilen hielden alle vier de oogjes gesloten, en daardoor zagen ze niet, hoe alle kindertjes van de gehele kraal op hetzelfde ogenblik juist zo behandeld werden. Door hun eigen gejammer hoorden ze ook het oorverdovend geraas niet, dat de anderen maakten. En alle moeders bleven maar klappen uitdelen, en de arme kleintjes schreeuwden aldoor harder. En alle honden, die ook al van streek raakten door dat rumoer, blaften en huilden dat't een aard had! 't Was een woest toneel en nog spookachtiger werd het, doordat alle mannen, luid schreeuwend, brandende fakkels heen en weer zwaaiden.

Wat was er toch te doen?

Luister! - Buiten de kraal kraakten dorre takken onder zware lompe poten .... een vreemdsoortig snuiven liet zich horen ....o wee! - daar had je een gehele kudde olifanten!

De oplossing kunt u sturen naar Stichting 't Oude Kinderboek met vermelding van uw naam en adres, of afgeven op Laarstraat 31, 7231 CB in Zutphen.

*****

Het fragment van de vorige keer is helaas (nog) niet geraden. We geven u nog een kans om een boek uit onze verkoopkast te winnen. Wellicht twee boeken als u het fragment hierboven ook herkent.

*****

De winnaar van het boek 'Van Arendsoog en Joop ter Heul' is ook bekend. Mevrouw van Santen is de gelukkige winnares. Zij is getrokken uit de donateurs die zich tijdens de boekpresentatie als nieuwe donateur hebben aangemeld.

Van Someren
en
Ten Bosch
Zutphen

Boekverkopers sinds 1844

Turfstraat 19
7201 KE Zutphen
Tel. (0575) 51 35 12
Fax (0575) 51 02 26
comerentbosch@planet.nl